

လလးတစ်စင်းရဲ့
အတာရီ
အိပ်မက်ကြွယ်

အခန်း (၁)

"နောက်ဆိုရင် ငါတို့ တွေ သူစိမ်းလိုပဲ နေကြရအောင် တိမ်စင်လ ရယ်"

"မြူမှုန်ရယ် နင်မို့လို့ ပြောရက်တယ်နော် ... ငါတို့ တွေ သူငယ်ချင်း တွေ ဖြစ်ခဲ့တာ မနေ့ တစ်နေ့ကမှ မဟုတ်ပဲ ... အင်းပါ နင်ပျော်မယ် ဆိုရင်လည်း ငါနင်နဲ့ မပတ်သက်တော့ပါဘူးဟာ"

မြူ ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ လရှေ့ကနေ ထွက်သွားသည်။ ။

လ မြူမှုန်ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်းကနေ မျက်ရည် ဝဲ လာပြီး

"ရက်စက်လိုက်တာ မြူမှုန်ရယ် ငါ ဘာများ ပြောနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ ... တကယ်ဆိုရင် နင့်အပေါ် သူငယ်ချင်းထက် ပိုတဲ့ ခံစားချက် ရှိနေတာ ငါ ဘယ်လိုများ ပြောထွက်နိုင်မှာ လဲ ... အခုတော့"

လ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပဲ မြူမှုန် ကျောပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေခဲ့ မိတော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

"အဘွားကို သနားကြပါကွယ် ထမင်းဖိုးလေးများ သနားကြပါ ..."

မာန့်ရဲ့ မျက်လုံးအစုံက ကားထဲကနေ ခြံပေါက်ဝဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ဆံပင်ဖြူတွေ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးနေတဲ့ အဘွားအိုတစ်ယောက်။ မာန့်လက်ထဲက ဖုန်းပေါ်က ဂဏန်းတချို့ကို နှိပ်လိုက်သည်။

"ဟယ်လို ... ဦးကောင်းလား"

"ဟုတ်တယ်မာန့် ဘာပြဿနာ ဖြစ်လို့ လဲ ဦးကောင်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

မာန့်အိမ်ရှေ့ကို သေချာ ကြည့်လိုက်ပြီး

"အိမ်ရှေ့ကို ခဏလောက် ထွက်ခဲ့ပါဦး"

ခဏနေတော့ အိမ်ထဲကနေ ဦးကောင်း ထွက်လာ၏။ မာန့်ကားနားရောက် လာပြီး

"လူလေး ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

မာန့်အိမ်ရှေ့ကို လက်ညှိုး ထိုးလိုက်ပြီး

"ဟိုအမေကြီးကို တစ်ခုခု ကူညီပေးလိုက်ပါ"

ဦးကောင်း အိမ်ရှေ့က အမေကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ထိုအမေကြီး

က သူတို့ ကို လှမ်းကြည့်နေသည် ။ ဦးကောင်းမာန်ကိုလည်း ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး

"စိတ်ထားကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေး" ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည် ။

"ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီ သွားတော့မယ်"

မာန် ကားမောင်း ထွက်သွားသည် ။ ဦးကောင်း အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံအချို့ ထုတ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ထွက်သွားသည် ။ အိမ်ရှေ့က ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု

"မုန်းမာန်ဝင့်ထည် စံအိမ်တော်"

အခန်း (၃)

"မြူမှုန် နင်နဲ့ လ တစ်ခုခု ဖြစ်ထားတာလား"

မြူမှုန် ချို့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဘာလဲ သူက ချို့ကို ဘာပြောလို့လဲ"

"သူငါ့ကို အကုန် ပြောပြပြီး သွားပြီ"

"အကုန် ဟုတ်လား"

ချို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် မြူမှုန် မျက်ဝန်းအစုံဟာ အံ့သြ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။ မြူမှုန် အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ချို့ရယ်ချင်သွား၏။

"နင်ကလဲ ဘာဖြစ်လဲဟ သူကငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ရင်ဖွင့်တာပဲ ဘာလို့လဲ နင်လကို တကယ် စိတ်မဝင်စား တာလား"

မြူမှုန် ချို့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"ငါ အဲဒါတွေ မစဉ်းစားချင်သေးဘူး ချို့ ... ငါလွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်တယ်ဟာ"

မြူမှုန် မျက်နှာက နည်းနည်းတော့ မှိုင်းသွား၏။

"အဲဒါနဲ့ ပဲ ညည်းက လကို ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရအောင်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား"

မြူမှုန် ကန်ရေပြင်ကို ငေးရင်းကနေ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည် ။
ခါးလောက်ထိ ရှည်တဲ့ သူမ ဆံပင်တို့ က လေထဲမှာ မျောလွင့်နေ၏။

"မြူမှုန် နင်လကို နားလည်ပေးလိုက်ပါဟာ သူက နင့်ကို တကယ် ချစ်တာပါ မနေ့က သူ့ငါ့ကို အကုန် ပြောပြတယ်"

"သူဘာတွေ ပြောလို့ လဲ"

"နင့်ကို အရမ်းချစ်တဲ့ အကြောင်း ... ဒါပေမဲ့ နင်မချစ်နိုင်ရင်တောင် နင်ချစ်လာမယ့် အချိန်ထိ စောင့်မယ်တဲ့ ... သူကိုယ်တိုင် ဒီနေ့ နင့်ကို လာတောင်းပန်မယ် လို့ လည်း ပြောတယ် ... မြူမှုန် မျက်နှာက အနည်းငယ်တော့ ပြုံးရောင် သမ်းသွားသည် ။ ပြီးတော့ ချို့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

"နင်သူ့ကို ဘယ်လို သဘောရလဲချို့"

ချို့က လက်မ ထောင်လိုက်ပြီး

"ငါတော့ နင်နဲ့ သဘောတူတယ် နင်တို့ နှစ်ယောက် တကယ်လိုက်တယ် မြူမှုန် ... နင်က ဘာလို့ ငြင်းတာလဲ"

"ငါသူ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ရှိပါတယ် ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း ထက်တော့ ပိုလို့ မရဘူးချို့"

"ဒါပေမဲ့ သူနင့်ကို တောင်းပန်ရင် စိတ်ဆိုး ပြေလိုက်ပါဟာ ... မနေ့က တစ်နေ့တည်း နင့်မျက်နှာ မမြင်ရတာကို ကိန္နရီကိန္နရာ ချောင်းခြားတဲ့ အတိုင်းပဲ သူခံစားနေရတယ်တဲ့ လေ ... သူအဲဒီလို ပြောတော့ ငါတကယ် အံ့ဩသွားတာ သိလား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလာတောင်းပန်ရင် နင်စိတ်ဆိုး ပြေလိုက်ပါနော် မြူမှုန်"

ချို့ မြူမှုန် လက်ဝါးလေးကို ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်၏။

"အင်းပါ ချိုရယ် ငါနားလည်ပါတယ် ငါလည်း သူနဲ့ တစ်ရက်လောက် မခေါ်ရတာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတယ်"

ချိုမျက်နှာက ဝမ်းသာသွားသည့် ပုံစံဖြင့်

"နင်တကယ် ပြောတာလား မြူမှုန်"

မြူမှုန်ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

"ဟာ ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ လလာနေပြီ ... နင်သူ့ကို နားလည် ပေးလိုက်နော် ... ဟင် သူ့လက်ထဲမှာ လည်း နင်ကြိုက်တဲ့ အဖြူရောင် နှင်းဆီပန်းတွေ"

မြူမှုန် လကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လရဲ့ မျက်နှာက အနည်းငယ် ညှိုးနေသည်။

ချိုက မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီး

"ငါသွားတော့မယ် မြူမှုန်လကို နားလည်ပေးလိုက်ပါနော်"

"အင်းပါ ချိုရဲ့ "

ချိုထွက်သွားပြီးတော့ လသူမအနား ရောက်လာသည်။ ခုံပေါ်မှာ မထိုင်သေးပဲ မြူမှုန် မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေသည်။ မြူမှုန်လည်း ဘာမှ မပြောပဲ ကန်ရေပြင်ကိုပဲ ငေးကြည့်နေ၏။

"မှုန်"

လအသံက တိုးတိုးလေးသာ ဖြစ်သည်။ မြူမှုန်လကို မော့ကြည့် လိုက်၏။ လက နှင်းဆီဖြူ တွေကို မြူမှုန်ဆီ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

"ငါ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နင်မကြိုက်ရင် ငါ မပြောတော့ပါဘူး"

"နင် အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ တိမ်စင်လ"

"ငါနင့်ကို တောင်းပန်တာပါ ငါနင်နဲ့ တစ်ရက်လောက် မတွေ့ရရင် တောင် မနေနိုင်ဘူး နင်ကတော့ နေနိုင်တယ်နော်"

မြူမှုန် လလက်ထဲက ပန်းစည်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး

"အရူးရဲ့ ငါကရော နေနိုင်တယ် ပြောလို့ လား နင်အဲဒီလို ပြောလို့ သာ ငါစိတ်ဆိုးတာ"

လမျက်နှာက အရမ်း ဝမ်းသာသွားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ ။

"မှုန်တကယ် ပြောတာနော် ... ဝမ်းသာလိုက်တာ မှုန်ရယ် ငါက နင် ငါ့ကို တကယ် မုန်းသွားပြီ ထင်နေတာ"

မှုန်ရယ်လိုက်ပြီး

"နင်နဲ့ ငါက မွေးကတည်းက တစ်ရက်ထဲမှာ မွေးခဲ့တာ နင်က နာရီ ပိုင်းလေးပဲ ကြီးတာလေ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတူစား အတူတူသွား နေတာကို ဘယ်လို မုန်းလို့ ရမှာ လဲ စိတ်ပဲဆိုးတာ နောက် တစ်ခါ ငါ့ကို အဲဒီလို မပြောနဲ့ ပြောရင် တကယ်မုန်းမှာ "

မှုန်က မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လက အရမ်း ပျော်သွား တဲ့ ပုံနှင့် ရယ်လိုက်ပြီး

"သိပါတယ် နင်ငါ့ကို တကယ်မုန်းတာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး ငါတ ကယ် မပြောတော့ပါဘူး စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်"

"အင်းပါ"

ထို့နောက်မှာ တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်မောသံကြောင့် လေညှင်းလေးနဲ့ ကန်ရေပြင် လေးဟာ လှုပ်ခါ သွားခဲ့သည်။ ။
